

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. și II. pe un an 400 Lei Parohiile cl. III. și subelasă „ 300 Lei Un număr . . . . . 5 Lei Pentru strălățate pe un an . . . 500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”. Iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrației „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Pentru publicații oficiale, concurențe edicte etc. publicate de 8 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
--	---	---

Două cuvinte de ordine.

Reflecții în jurul „ajutorului de iarnă”.

Reiau un fir întrerupt chiar aici în paginile „Foi Diecezane”, pe când, ca tânăr profesor, slujiam la altarul de cultură românească înălțat de multiseculara și glorioasa eparhie a Caransebeșului, chemat de către episcopul-patriarh Miron Cristea de fericită memorie.

Și așa putea să reiau tema însăși, tratată în fruntea unui număr din 1917, cu o concluziune de următorul cuprins: milenara instituțiune a Bisericii e datoare nu numai să țină pas cu vremea, ci să premerge chiar cu exemplu în ceea ce privește reformele sociale, așezându-se în fruntea lor.

O instituțiune însumează o colectivitate de a cărei energie, pricepere și organizare atârna puterea ei de viață și de împlinire a idealurilor cari i-au stat la temelie.

Nu pot dori Bisericii mele strămoșești decât sensibilitățile — sau mai pe românește: cântarele de finețe și preciziune care să o pună la curent cu freamătul masselor, pentruca fără întârziere să ia inițiativele cele mai conforme nevoilor sociale.

Conducătorul Statului a lansat apelul *ajutorului de iarnă*. Cine este mai chemat și mai pregătit să se pună cu tot dinadinsul în fruntea străngerii mijloacelor de existență pentru atâtea familii în cari a intrat doliul și s'a cui-bărit mizeria?

Cât de mult poate însufleți pe enoriași un preot vrednic, dotat cu suflet și încălzit de convingere, îndrumător cu trecere și demnitate! Cum și de cine pot fi înfrânte egoismul profitorului și sgârcenia lacomului decât de către autoritatea morală neștirbită a slujitorului casei Domnului?

O poruncă de dincolo de mormânt sună muștrător peste veacuri: nu lăsați Biserica să îmbătrânească și să i se tocească spiritul ascuțit întru a fi interpreta justelor drepturi de viață ale celor în suferință.

Această vie, fină, subtilă, activă, categorică și permanentă *putere de receptivitate* se cere conducătorilor de sate în niște ceasuri atât de mari și de crunte ca cele de azi. Numai dacă ești capabil să reții, să înregistrezi, să înțelegi și să te pătrunzi de obligațiunile morale — vei ști și proceda la faptele, pe cari trebuie să le împlinești. Frumusețea faptei este în proporție directă cu gradul de inteligență și cu puritatea și frumusețea morală a omului.

Deci cu atât mai mult vei satisface călduroasa chemare a *Mășalului* Antonescu pentru ajutorul de iarnă, cu cât mai multă greutate morală deții. Este chiar o probă, o verificare și un certificat.

Intr-o privință m-aș putea declara ca un premergător al cultivării unei mari idei de asistență socială care interesează mult Biserica: de 20 ani țin conferințe, scriu zeci și sute de articole și tipăresc cărți (5 apărute despre acelaș subiect) pentru a face să răzbească aceea motivată credință, că în aproape toate satele noastre este necesară cantina școlară — poate în cadrul chiar al unui cămin comunal, sub acelaș acoperiș având: dispensar medical, atelier meșteșugăresc, cantină, bibliotecă, baie, etc. E e idee-forță, ca în sistemul sociologic al unor Fouillée și Jean Marie Guyau, care și-a făcut vad cu adevărat doar acum, la zile de izbeliște, când necazul bate la atâtea uși. Dacă instituțiunea căminului școlar era reclamată de vremuri normale — cu atât mai simțită este ea în vremuri excepționale.

Ce câmp vast de activitate se deschide unui popor în ajunul marilor sale respirații de

independență și suveranitate națională în granițele etnice! Ci noi fiind una, vom fi tari totdeauna. Munca unui om bine îndrumat este însușită și tot de atâtea ori mai fertilă.

Dela marele vlădică Roman Ciorogaru am notat următoarea reflecție: „numai atâta vreme doresc să trăiesc, cât creerul mă ajută să mă țin la curent cu lumea, să mă informez și să-i simt pulsațiile...“ Tot atât de adevărat este că acest ilustru prinț al Bisericii care excela și printr'un talent gazetăresc excepțional, nu se orea la informare, ci se știa potrive și trece la aplicațiuni dintre cele mai competente, de pildă disciplinarea preoților cuprinși de febra electoralității politice.

Dar să nu mai insist asupra multiplelor fețe ale chestiunii: ele pot fi repede și intuitiv prinse de oricare inteligență aplicată. Două cuvinte de ordine se desprind din ele ca o conduită practică: *solidaritate în faptă sub auspiciile Bisericii și încredere în destinul național.*

Sub inimoasa și competentă păstorie a vlădicilor, cunoscători profunzi ai principiilor și practicilor bisericesti și românești împământenite de șagunism, umăr la umăr să pășim cu încredere la prosperitatea poporului nostru căruia îi datorăm întreaga personalitate națională și pentru care va trebui să purtăm o adevărată cruciadă contra mizeriilor, bolilor, inculturii și desna-dejilor pe cari nu le merită și pe cari nu ne este îngăduit să le tolerăm.

Prof. Ion Clopoțel

„Ajutorul de iarnă“.

Ajutorarea nevoiașilor nu era până acum organizată la noi în țară sub egida statului, din cauză că statul nu aflase necesar a o atrage în sfera preocupărilor sale, ci o lăsase în grija Bisericii, în grija societăților de binefacere, în grija cetățenilor săi cu dare de mână.

Miluirea săracilor nu era considerată atât de importantă, încât să fi fost ridicată la rangul unei probleme de stat.

De aceea, pe lângă că sprijinirea lor se făcea incidental și ca atare era lipsită de puncte generale de orientare, avea cusurul că până când cei cu legături bune beneficiau chiar și de mai multe ajutoare, cei fără de nici o recomandare rămăneau afară de cadrele ocrotitoare ale ajutorului ce se distribuia, producându-se în chipul acesta supărări, nemulțumiri.

Fiind așezarea noastră socială imperfectă, strădania cea mai nouă este a se trata necesitățile sociale cu mai multă considerație.

Mentalitatea învechită în ce privește ajutorarea celor ce nu din vina lor sunt în suferință, s'a schimbat cu desăvârșire.

Evident, că față de pornirea recentă nici statul, care stă la baza piramidei sociale, n'a rămas indiferent, mai ales statele ce și-au pus în gând să lupte împotriva capitalismului particular, care capitalism a produs atâta bogăție, dar în același timp și multă mizerie.

Așa se explică, că și noi Românii am fost în timpul din urmă invitați din partea ocârmuirii țării, să contribuim în folosul ostașilor de pe front, în folosul răniților de prin spitale, în folosul combatanților demobilizați.

Nu ne-am sustras, ci am ajutat cu toții opera socială, cuprinsă sub numirea de „Darul ostașului“.

Ce privește pe ostași, ei au meritat să fie ajutorați în abundență, pentru că au luptat luptă dreaptă, recâștigând în parte frontierele pierdute ale țării.

După cum au luptat ostașii, dând dovezi impresionante de vitejie, așa se cuvine ca și cei rămași acasă să lupte, cu mijloacele ce le stau la dispoziție, contra mizeriei, care a copleșit în aceste timpuri grele pe cei săraci, fiind mizeria un dușman intern al țării, cât se poate de periculos.

Conducătorul Statului nostru, d-l Mareșal Ion Antonescu, fiind convins de necesitatea unei reforme radicale în ce privește asistența socială, a chemat la viață în primele zile ale lunii Decembrie, prin o proclamație adresată obștei, o nouă instituțiune, protejată de puterea statului, sub numirea de „Ajutor de iarnă“, încredințându-i organizarea Consiliului de Patronaj al Operelor Sociale.

Ajutorul acesta are de scop, ca din picăturile sale copioase să se înfrupte toți cei avizați la sprijin și nu numai întâmplător, ci sub întreaga durată de stăpânire aspră a frigului și a lipsurilor de iarnă.

Precum s'a căutat și aflat prilej de muncă pentru șomeri, încât numărul lor, care amenința să devină înspăimântător, a scăzut în mod considerabil, ba alocurea a dispărut cu totul, întocmai așa se urmărește, ca prin „Ajutorul de iarnă“ să se reducă, respectiv întrucât ar fi posibil, să dispară numărul celor chinuși de foame, a celor fără îmbrăcăminte corespunzătoare și a celor legați de patul suferinței.

În vederea acestui țel sublim apelează Conducătorul nostru suprem la mărinimia cetățenilor români.

Ajutorul cerut este deci o datorie socială și patriotică, din care urmează, că întrucât cetățeanul n'ar avea sporuri sau belșuguri adunate, din care să ia, ca să poată da cu ușurință, i se impune datoria morală a se restrânge în privința pe care o poate suporta mai lesne, jertfind alimente, îmbrăcăminte sau bani pentru combaterea foamei și a frigului.

Nu putem îndestul accentua că „Ajutorul de iarnă” e o datorie, pe care ni-o impune simțul nostru de evlavioși creștini, simțul nostru de buni Români, la care apelează d-l Mareșal-Conducător al Statului și pe care simț l-a întărit gândirea cea nouă, care străbate acum ca un suflu înviorător lumea cultă, pentru a o salva de pericolul iminent al pieirei.

„Ajutorul de iarnă” se prezintă ca un instrument social, chemat să surpe zidurile creatoare de deosebiri de clasă, pe care le-a ridicat trecutul.

De aceea să sprijinim din toată inima „Ajutorul de iarnă”, ca să poată cât mai curând birui pe vrăjmașul primejdios din interiorul țării, care este mizeria.

Aurel Moacă

Cărui stăpân slujim?

E mult de când Iisus a spus cuvintele: „Nu poți sluji la doi stăpâni: lui Dumnezeu și lui Mamona”.

Pe vremea aceea, poate nimeni nu și-a dat seama ce tragică înfățișare va avea să ia într-o zi adevărul acesta. Pe timpul viețuirii Domnului pe pământ, banul nu juca rolul economic și politic mondial cu atâtea puteri de influență ca astăzi. Puterea magnetică, fascinatoare și ispititoare pentru ochiul omului a avut-o întotdeauna însă, banul. Poporul nostru a caracterizat această atracție ciudată, de ordin psihic pentru ban, în maxima: „banul este ochiul diavolului”.

Este, într'adevăr, ceva diabolic în acțiunea aceasta de hipnoză prin care banul captivează și stăpânește inima omului. Există parcă un fel de legătură de sentiment între ființa banului și inima omului. Totdeauna oamenii bogați au fost urâți și disprețuiți și asta s'a întâmplat tocmai dintr'un fel de gelozie pentru ei, cari și-au însușit și posedă prea mult.

Mântuitorul a cunoscut această slăbiciune a inimii omenești. Pentru aceasta ne-a atras atenția în chip așa de plastic, să băgăm de seamă de ce comoară ne-am lipsi inima, pen-trucă „unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră”.

Lăcomia de a poseda banul, de a-l înmulți și a-l îngrămădi sub ochii noștri cât munții, naște această stare bolnăvicioasă a inimii noastre.

Lupta popoarelor, de azi, continua febră și agitație, se dă la umbra banului.

Miliardarii globului reprezintă o speță nouă de oameni, necunoscută până azi. Apărută într'un climat spiritual neprielnic, această speță de oameni a căutat să-și creeze condiții de existență favorabile.

Pentru că banul în sine nu merită o prețuire, posesorii lui au căutat să-i asigure un prestigiu moral.

Morala creștină însă, cu valorile ei spirituale, cu legile și moravurile pe cari le-a sădit și le-a cultivat în sufletul omenesc atâtea veacuri, nu reprezintă un mediu prielnic acestui prestigiu de care are nevoie banul în lume.

Și atunci banul a creat o altă preocupare capitală în lume, pe care a făcut-o repede universală. A creat preocuparea tehnico-industrială. Știința a fost chemată să acopere cu prestigiul ei toate realizările și toate produsele acestei industrii tehnice, din care a izvorât lupta și nenorocirea de azi.

De aici înainte, milioane de oameni au pâine sau pier de foame, trăesc în pace sau mor în războaie, se închină lui Dumnezeu sau îl batjocoresc, după cum hotărăște marea finanță.

Banul creează o nouă artă, o nouă religie, o nouă morală, cu alte legi, alte moravuri, toate însă subordonate interesului său de a se plasa și a fi prețuit. El schimbă guverne, face revoluții, detronează capete încoronate, creează sau distruge alianțele diplomatice, pregătește și alimentează războaiele pe pământ.

Cu oricât belșug ar dărui Dumnezeu pământul, e de ajuns un gest, o urmă de tîc trasă pe hârtie de cutare miliardar și bursa intră în panică, oscilațiile valutei produc nervozitate și mizeria cuprinde toată lumea.

Cu toată afixarea lor de luptători proletari sărmani împotriva capitalismului, bolșevicii au pornit tocmai contrariul, din direcție opusă.

Acești oameni au folosit toată puterea, au

făcut toate eforturile și au depus toată abilitatea lor pentru excomunicarea lui Hristos din Rusia și mai apoi din lume.

Ceea ce au conceput, ceea ce au săvârșit oamenii aceștia, este într'adevăr mamonic.

Foloseau plâpândul suflet al tineretului pentru a-l crește și abrutiza în noua lor ideologie.

Intr'un muzeu antireligios din Chișinău, între alte piese antireligioase, se puteau vedea sub stăpânirea lor și doi saci cu grâu; pe cel mic era pusă inscripția: „Pe o vesetină s'a recoltat în Basarabia 90 poduri de grâu, slujindu-se sfeștanii. În religia fără sfeștanii, dar cu tractoare, s'a recoltat de cinci ori mai mult“.

Am dat de un facsimil în care era prevăzută programa analitică sub soviete în Basarabia. Fiind extrem de interesantă și în legătură cu sensul articolului de azi, redau în întregime partea care ne privește.

Cl. I: *Sărutarea icoanelor și asistarea la diferite servicii religioase sunt vătămătoare sănătății. Rugăciunile sunt nefolositoare: morții nu învie, deci nu avem a ne teme de stafii.*

Cl. II: *Nu există nici draci, nici îngeri. Rugăciunile nu vindecă bolile. Posturile sunt numai în folosul popilor.*

Cl. III: *Inutilitatea sărbătorilor. Bogații sunt apărați de Religie. Folosul tractorului și inutilitatea rugăciunii, etc.*

Cl. IV: *Știința și religia. Poveștile religiei despre creațiune și originea lumii. Originea mistică a lui Iisus și neexistența lui istorică.*

Cred că nu mai trebuie să fac comentarii.

Banul, la umbra tractorului și sub oblăduirea științei. Ca și când știința n'ar fi o binecuvântare a lui Dumnezeu, lăsată omului după trimiterea lui în lume prin cuvintele: „*munciți și lucrați, că întru sudoarea feței voastre veți trăi*“.

Ni-se spunea că la Moscova comuniștii au ridicat în piața publică statuie Iudei. Ea este nu numai o batjocură adusă lui Dumnezeu, ci și un simbol semnificativ și caracteristic. Mâna acestui purtător de pungă, aruncă prin gestul Satanei, peste globul pământesc așezat la picioarele statuiei, monede lucitoare.

Intr'o revistă sovietică, *Părintele Osievski dela catedrala mitropolitană din Chișinău*, mi-a arătat în planșă, statuia vânzătorului Iuda, în poziția lui trufașă, având în față chipul umil al lui Hristos. Sub această pagină ilustrată erau scrise cuvintele întrebătoare, în limba germană: „*Wer ist der stärkere?*“ (Cine este

cel mai tare?) Revista era scrisă în rusește și nemțește.

Asistăm azi la o luptă uriașă între două puteri: puterea banului și puterea lui Dumnezeu. Poate așa a binevoit Domnul. Ne-a lăsat în încercare să suferim toate mizeriile spre a cunoaște singuri crima trădării față de El. Ispășirea a fost grea și va mai fi încă. Un lucru însă să nu fie pierdut din vedere: Cu cât ispășirea a fost mai grea și așteptarea mai lungă, cu atât rodul mântuirii a fost mai gustat.

Mă gândesc azi la neamul meu. Câtă lume, câți robi ai banului stau ascunși de chemările ceasului de față!? Câți Români nu deschid ochii și-i închid pe luciul aurului.

Dar la chemarea făcută de a da Țării o fărâmə din obolul său, câți au răspuns? Unde sunt bogătașii și boerii norodului românesc care să ajute Țara la vremi de isbeliște? Nu li se prea văd capetele. Doar biata talpă, ea a fost totdeauna la datorie. Pe câmpul de bătălie mor cu ochii țintă la Dumnezeu și la hotare, acasă suferă îndurând toate neajunsurile, și tot acest sărman scoate din corvană și ultimul bănuț de-l dă Patriei, care le apără „*sărăcia și nevoile și Neamul*“.

Unde ne sunt prințșorii cu enteturi de sânge albastru, unde ne sunt deținătorii de rente și proprietarii de latifundii, unde ne sunt consilierii din consiliile de administrație a băncilor și depunătorii la cassele din Elveția?

Unde sunteți domnilor?

Știm. Biserica știe unde v'ați ascuns. Intru întunerecul cel mai adânc. La picioarele lui Iuda cu ochii țintă vă păziți banii. Pot să moară pe front câți nebuni or vrea, pot să îndure frigul, foamea, mizeria și golătatea oricâți, vouă nu vă pasă. Stomacul și aurul vostru să fie viu. Dar, a sosit vremea și acum este când îngerul Domnului zice: „*Nebune, întru această noapte va fi luat sufletul dela tine...*“

La apelul ce-l face Patria nu vă 'ngrămădiți pe la ghișeuri și nu vă văd numele publicate niciunde.

Țara și toți luptătorii crucii au îmbrățișat pe umilul Hristos și nu pe Iuda Iscariotul. Iureșul lor e nebun, nebun pentru Hristos și foarte curând vă vor scoate din bârlogurile aurului vostru și fiți siguri că „*ispășirea de apoi, va fi mai mare ca cea dintâi*“.

Țara nouă va sluji lui Dumnezeu și nu Mamonei.

Pr. D. V. Anuțolu

Sugestii

pe marginea „Ajutorului de iarnă“.

Momentul în care s'a creiat instituția „Ajutorului de iarnă“ reactualizează în sânul societății românești dinamismul caracteristic Bisericii noastre strămoșești.

Acest dinamism, rezimat pe pârghia dragostei creștine, a durat nemuritoare monumente: pe plan intern ca și pe plan extern. Acest dinamism a răsturnat vechile concepții, de stăpânire a omului de către om, punându-l pe *aceeași* treaptă în fața *aceluiași* Tată Ceresc, a lui Dumnezeu...

A schimbat sufletul lumii, a schimbat fața lumii!

Pe o bună parte a rotogolului pământesc stăpânește, și stăpânește atât de minunat pe modestul întins românesc...

Pălămirile de azi ard din cenușa trecutului: unde au mai fost ctitorii mănăstirești și de biserici voevodale atâtea câte au fost în țările românești?

Suntem astăzi pe linia lor de gândire și de simțire. Avem un suflet prisoselnic: dăm. Și cum până acum am dat străinilor, dăm cu dragoste — și de unde avem, și de unde nu avem — pentru fratele nostru lipsit.

Nu avem prisos, ne restrângem. Ne restrângem cât putem; vom simți în schimb plinătatea inimii. Și aceasta e poate cel mai mare bun.

Iată, în această privință, câteva sugestii pe cari le dă P. S. Sa Părintele Episcop Veniamin:

— Să se renunțe — în favorul *ajutorului de iarnă* — la scrisori și telegrame de felicitare de sărbătorile Crăciunului și ale Anului nou.

— Să se decreteze zilele de 19 și 21 Decembrie — de altfel zile ce cad în postul Crăciunului — ca zile în cari se pregătește un singur fel de mâncare: prisosul să se dea *ajutorului de iarnă*.

— Fumătorii să-și reducă în acele zile — și poate și în altele — porția de fumat la jumătate, trecând cruțarea lor *ajutorului de iarnă*.

Preoții noștri ar putea să facă aceste propuneri creștinilor în sfânta biserică, atunci când le arată rostul „Ajutorului de iarnă“.

Creștinii înțelegători, creștinii buni, *adevărații creștini*, știu aprecia cotitura vremii, vor ști că odată cu ofranda lor închid și gura balaurului dela Răsărit, ce tot mai rânjește din depărtările în care a fost alungat... f. d.

Biserica ortodoxă

și reîncreștinarea Rusiei.

Biserica ortodoxă din nou se găsește în fața unei probleme și perspective noi. După sbuciumata și dureroasa criză, prin care a trecut Ortodoxia dela război încoace, datorită prăbușirii imperiului rusesc și a prigonirii cumplite a Bisericii sale, ne găsim azi în fața unei ere noi.

Eră creiată sau de hotărîrea Divinității spre pierzare, sau este vorba de darul cel mai înalt pe care l-a făcut Dumnezeu unei părți din Ortodoxie, ca în aceste timpuri curat moderne și apostate să îndeplinească o misiune grea: să treacă examenul credinței și al tăriei suflutești.

Și de fapt, în Rusia poporului ignorant — nu din fire ci din atitudini — se dă lupta creștinismului cu iudaismul.

Acolo, tot ce este sfânt a fost călcat în picioare, ideea despre Dumnezeu și toate virtuțile creștine au fost uitate.

Imprejurările nenorocite au silit ca pe pământul răsăritului să se întindă luptă grozavă. Biserica ortodoxă suferă, altarele de rugăciune sunt pângărite, pictura sfântă a acestora — care reprezintă cele mai concrete dogmatici — au fost spoite, și huiduite adevărurile lui Hristos.

Ce aspect tragic trebuie să fie acolo pe unde a trecut pârjolul bolșevic, nesocotitor de cele sfinte; parcă din nou se aud plânsetele lui Ieremia: „O, cum s'a negrit aurul, cum și-a schimbat fața aurul cel mai lămurit!? Sfintele tale pietre au fost aruncate în colțurile tuturor ulițelor“ (cap. 4, v. 1). Lumea de acolo a fost îndobitocită, vieața socială s'a destrămat, respectul față de aproapele desconsiderat, fără dreptate, fără familie, fără proprietate, poporul rus mergea înspre peire. Și dacă cele mai elementare condițiuni ale vieții erau nerespectate, cu atât mai mult nu s'a putut vorbi de preocupări înalte creștine, de școli întreținute, de generațiuni pregătite în spiritul ortodox. Aci a domnit însă comunismul, cea mai nenorocită plagă, din cauza căreia Dumnezeu cu voința sa pune poporul rus la grea încercare.

Așa se întâmplă cu popoarele care au o asemenea ascensiune — și care nu știu să se folosească de această ocazie — după un timp se coboară în moarte sau semimoarte; nu în seama că Dumnezeu a rânduit ca cerul și

pământul să treacă, dar cuvântul ceresc să rămână!

Și poporul rus ortodox n'a fost lipsit de perioada de înflorire, cu oameni mari la suflet și cu muncă ortodoxă care trăda dragostea cea mai mare pentru Dumnezeu și adevărurile lui. N'a fost lipsit nici de legătura organică a sentimentului religios, nu i-a lipsit poziția de smerenie în fața Dumnezeirii, deci a avut cele mai mari posibilități spre a nu cădea; și totuși a căzut, omul nu a voit să desmintă că poate reedita aceeași rebeliune adamică.

Imensitatea patriei rusești a îndemnat sufletul rus la veleități care l-au sculat din poziția din genunchi în fața Dumnezeirii și au fost munciți mereu de gândul că sunt poporul cel mai mare și că deci trebuie să se reverse peste restul lumii.

Aceasta era deja despărțirea de Dumnezeu.

S'au gândit că pot fi socotiți popor ales în locul poporului iudeu cel blestemat. Asta a fost boala grea în care au căzut din vina lor, nu a lui Dumnezeu.

Și pentru că Rusia odinioară forma majoritatea confesiunii ortodoxe, Biserica mamă suferă și ea, fiind preocupată de același lucru, de care era preocupat și Mântuitorul în activitatea sa publică: „grija de oaia pierdută“.

Ortodoxia cea mai reprezentativă este obligată să lase cele 99 de oi pentru a readuce pe cea pierdută.

Și mare noroc are ortodoxia română care în împrejurările de față poate vorbi în numele Ortodoxiei adevărate.

Despre munca pe care a prestat-o, va vorbi istoria viitoare a creștinismului, că a adus sau nu în staulul ei ortodox, pe poporul din marginea Zavulonului și Neftalinului, orbit de 24 de ani.

Se va pomeni cu destulă apreciere numele nostru, dacă fiecare român creștin își va lua ajutor armele luminii lui Hristos și va trece dincolo, pe pământul unde domină întunerecul.

Trecând un moment solemn din viața noastră ortodoxă și națională, trebuie să facem să ne plesnească lacătele sufletului și lumina să pătrundă adânc ca să putem mistui pe diavol.

Toți fiii acestui neam să fie pătrunși de acum înainte de același duh ortodox. În mijlocul durerii nu numai să-și aducă aminte de Hristosul ortodox, ci să încerce să trăiască cu lumina Lui; și de atunci încolo își vor da seama că înțelepciunea lumii acesteia nu este de ajuns pentru viața lor.

În forma aceasta se va putea trăi o viață

cu adevărat spirituală, luminată veșnic de același far al divinității.

Atunci de abia se va trece la porunca vremii care ni se impune. Atunci se va vorbi despre o ortodoxie română, care trebuie să creadă și să aducă prin înălțimea ei, viața divină pe pământuri pustiite de diavol.

Intrezărim cu certitudine timpul când poporul rus, potrivit cuvintelor Scripturii „va fi slobozit de adevăr“ (Ev. 8, 32). Și de fapt, Biserica rusă, după ce va trece cu totul proba focului și cel mai necruțător persecuționism din câte a cunoscut istoria, are să dea osanele lui Dumnezeu.

Și va fi Biserica ortodoxă rusă înaintea lui Dumnezeu slăvită, neavând întinăciune, nici prihană (Ef. 5, 27).

Dumnezeu care are în stăpânire veacurile și anii, nu va uita această Biserică a lui Hristos, care așteaptă revenirea.

Bucuria acestei reveniri va fi a noastră și a tuturor, atunci se va trece peste orice deosebire de nație și hotar, pentru că viața întru Hristos să ne-o unificăm în simfonia dragostei. Pentru aceasta Biserica soră ortodoxă română va trebui să vegheze și să ajute la întărirea Ortodoxiei de dincolo de Nistru, pe fâgașul unității depline și curățenia învățăturilor dogmatice și morale. Din nou să înceapă progresul, din nou să înflorească cultura creștină, amintind epoca de aur a Bisericii primare. Să avem nădejde căci alături de noi vor mai lucra și pribegii conducători ai Bisericii ruse; chiar de acolo din exil de unde au fost, au pregătit sufletele umilului popor care n'a fost vinovat de nimic.

(Urmează)

George Mitrică

Ș T I R I

Spre o numire românească a satelor noastre.

Sub prezidiul Prea Sfințitului Părinte Episcop Veniamin și a d-lui prof. Ion Clopoșel s'a ținut săptămâna aceasta o consfătuire a cercurilor bisericesti, culturale și administrative în vederea propunerii de numiri românești satelor noastre cu numiri date de străini. În adevăr, o seamă de comune curat românești poartă numiri de proveniență străină sau în orice caz necunoscută. Momentul suprem este ca să ne scuturăm de această haină pe care în chip paradoxal o mai suportăm cum am suportat atâtea alte servituți străine. Adunarea, condusă de mult simț de înțelegere, a ajuns la concluzii cari — credem — se vor finaliza în chip mulțumitor pentru toți.

Miniștri noi. În guvern s'au făcut următoarele schimbări:

D-l *Ioan Petrovici*, prof. univ. a fost numit Ministru secretar de stat la Departamentul Culturii Naționale și al Cultelor.

D-l *I. C. Petrescu*, conferențiar universitar, ministru subsecretar de stat la același Departament.

D-l avocat *Titus Dragoș*, ministru subsecretar de stat al Românilor, Colonizării și Inventarului.

D-l *Al. Marcu*, prof. univ. ministru subsecretar de stat la Departamentul Propagandei.

Dăruitorii de haine calde de iarnă pentru ostași, vor fi toți publicați în numărul special de Crăciun al foii noastre.

Război între Japonia și America. Săptămâna aceasta s'a început războiul între japonezi și Statele Unite ale Americii. Războiul s'a declarat din cauza intereselor americane în Pacific cari se împiedecă aci și cu deosebire de China — de cele ale Japonezilor. Primele zile de război s'au arătat în favorul bravului popor nipon.

Conferința pastorală și catihetică a preoților din protopopiatul Caransebeșului s'a ținut Marți în 9 l. c. la sediul protopopesc. Despre desfășurarea interesantă a conferinței și desbateri publicăm în numărul viitor o amănunțită dare de seamă.

† **Preotul Pompiliu Coste** din Barbosul, suferind de mai mult timp de hipertrofie cardiacă, a răposat în Domnul în vârsta de abia 56 ani.

Dumnezeu să odihnească pe robul său în pace!

Retribuțiunile pe luna Noemvrie s'au ridicat Joi, în 10 l. c. și se lichidează preoților în orele de oficiu.

Note oficiale

Nr. 6918 Sc. ex 1941.

O seamă de preoți ne-au semnalat faptul că au primit fără nici un act sau apel o seamă de calendare de buzunar intitulate „Sfânta Cruce“.

Calendarul acesta insinuant — scrie pe copertă: în casa unde intră acest calendar acolo intră norocul, fericirea și îndestularea — are un caracter de fâșișă propagandă prozelistică uniată.

În urmăre, dispunem ca Prea Cucernici Protopopi și Cucernicii Preoți să restituie toate aceste calendare, redactate de un teolog din Comloșul-mare, care în aceste vremuri de încordare a creștinătății împotriva necredinței folosește sfânta cruce ca instrument de vrajbă și desbinare. Deasemenea, în cazul că ici-colo s'ar fi distribuit acest calendar, să-l ridice și să-l restituie neîntârziat oficinei prozelitice.

Caransebeș în 13 Decemvrie 1941.

Episcop:

† **VENIAMIN**

Consilier referent:

Nicolae Cornean

Nr. 6102 B. ex 1941.

Sfântul Sinod, în ședința sa dela 25 Octomvrie a. c. luând în discuție adresa Ministerului Culturii Naționale și al Cultelor Nr. 57179/941, privitoare la formula de pomenire a celor morți, a hătărit următoarele:

1. Pomenirea celor morți *se va face numai cu numele de botez*, fără numele de familie, așa cum este tradiția Bisericii noastre ortodoxe;

2. La pomenirea celor morți pe câmpul de luptă se va audoga: „morți pentru credință și patrie“.

Ceeace se aduce la cunoștința On. Preoțimii parohiale spre știre și conformare.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 22 Noemvrie 1941.

Episcop:

† **VENIAMIN**

Consilier referent:

Prof. R. G. Ancușă

Nr. 6654 Sc. ex 1941.

Arhiepiscopia Chișinăului ne aduce la cunoștință că începând cu 1 Ianuarie 1942 va publica din nou cunoscuta revistă „Misionarul“.

Desigur că reapariția acestei reviste ne bucură pe toți, cu atât mai mult că va cuprinde material deosebit de interesant.

Dupăce însă bolșevicii au nimicit frumoasele averi ale Bisericii din Basarabia, revista va trebui să se susțină în bună parte din abonamente.

Abonamentul rămâne de Lei 300 pe an, trebuie însă plătit cu anticipație.

Deci se va aduce această știre la cunoștința preoților, iar cei cari vreau să aboneze „Misionarul“, să trimită încoaci 300 + 10 Lei, până cel mai târziu la 31 Decemvrie a. c.

Caransebeș, în 3 Decemvrie 1941.

Episcop:

† **VENIAMIN**

Consilier referent:

Nicolae Cornean

Nr. 6634 B. ex 1941.

Prea Veneratul Consistor Mitropolitan din Sibiu, cu adresa Nr. 420/1941 M., ne face cunoscut, că în ședința secțiilor unite dela 14 Noemvrie a. c. a hotărât următoarele:

Având în vedere dispozițiunile Art. 46 din Statutul pentru organizarea Bisericii ort. române, în care se arată, că membru de drept al consiliului parohial, este primul cântăreț al bisericii parohiale,

având în vedere că snt comune cu mai multe parohii și cu mai multe biserici, în schimb cu un singur consiliu parohial,

având în vedere că în aceste parohii și la aceste biserici sunt mai mulți cântăreți bisericești, pentru a se asigura o unitate de procedură, avem onoare a Vă aduce la cunoștință, că în ședința de astăzi a Consistorului mitropolitan s'a adus următoarea:

HOTĂRÎRE:

„În comunele cu mai multe parohii, cu mai multe biserici și cu mai mulți cântăreți bisericești, dar cu un singur consiliu parohial — membru de drept în consiliul parohial va fi cântărețul cu diplomă, absolvent al Școalei de cântăreți. În lipsa acestuia va fi membru de drept, cel mai vechiu cântăreț în funcțiune.

Ceilalți cântăreți bisericești, pot fi aleși ca membri în consiliul parohial“.

Ceeace se aduce la cunoștința Prea On. Oficiilor protopopești și parohiale spre știre.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 4 Decemvrie 1941.

Episcop:

† **VENIAMIN**

Consilier referent:

Prof. R. G. Ancușă

CONCURSE

În baza ordinului Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 6006 B. ex 1940 din 19 Decembrie 1940, se publică concurs, cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Foaia Diecezană”, pentru postul de preot la parohia de clasa III-a din comuna Bolvașnița, protopresbiteratul Caransebeșului.

I BENEFICII :

1. Sesiunea parohială în estindere de 30 jugăre 1000 stj.
2. Birul parohial și veniturile stolare uzitate.
3. Casă parohială cu grădină și intravilan de 270 stj. cu supraedificățile economice necesare.

II ÎNDATORIRI :

Preotul ales este obligat a-și împlini toate datorițele preoțești și pastorale, a predica regulat în fiecare Duminică sau sărbătoare și a catehiza la școala primară, fără nici o altă remunerație.

Toate impozitele după beneficiile de mai sus cad în sarcina preotului ales.

Cei ce doresc să ocupe acest post, întrucât vor avea calificarea cerută pentru parohii de clasa II-a, precum și binecuvântarea P. S. S. Episcopului eparhial, să-și înainteze cererile, adresate consiliului parohial ort. rom. din Bolvașnița, prin Prea On. Oficiu Protopopesc al Caransebeșului.

Reflecții se vor prezenta, pe lângă prealabila încunoaștințare a Prea On. Domn protopresbiter tractual, în vreo Duminică sau sărbătoare în sf. biserică spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nicidecum în ziua de alegere.

Bolvașnița, din ședința consiliului parohial, ținută a 27 Iulie 1941.

Președinte : **Ioan Muntean**   Secretar : **Simion Daia**
adm. parohial

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Pr. Isaia Suru
adm. protopopesc

3-3

Cu provocare la ordinul Venerabilului Consiliu eparhial Nr. 4691 B. ex 1941, ddto 4 Octombrie 1941 consiliul parohial ort. rom. din comuna Var, protopresbiteratul Caransebeșului, publică concurs pentru ocuparea parohiei de clasa II-a cu termen de recurgere de 30 de zile de la prima publicare în „Foaia Diecezană”.

I BENEFICII :

1. Sesiunea parohială care constă din 3 jugh. arătură și 29 jugh. fânați.
2. Stola obișnuită.
3. Birul parohial uzitat.
4. Casa parohială cu supraedificățile ei și o grădiniță.

II ÎNDATORIRI :

Alesul preot este obligat a îndeplini datorițele preoțești pastorale, a catehiza și a purta agendele ofi-

Redactor responsabil **NICOLAE CORNEAN** consilier eparhial

ciului și a socotelilor averii bisericesti. A achita impozitele hotărâte după aceste beneficii.

Reflecții cari au calificarea reglementară, având binecuvântarea P. S. S. Episcopului Veniamin, să-și înainteze cererea, adresată consiliului parohial ort. rom. din Var, prin Prea Onoratul Oficiu protopopesc al Caransebeșului, iar înfățișarea în comună s'o facă numai cu prealabila încuviințare a Prea Onoratului Oficiu protopopesc tractual.

Var, din ședința consiliului parohial, ținută la 6 Aprilie 1941.

Gh. G. Golopența   Inv. dir. **Nicolae Sârbu**
adm. parohial   secretar cons. par.

În conțelegere cu oficiul protopopesc.

Pr. Isaia Suru
adm. protopopesc

3-3

La **Librăria Diecezană din Caransebeș** se află spre vânzare următoarele

cărți de predici

de:

I. P. S. S. Patriarh NICODIM

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. I, cuprinzând 75 predici catinetice pentru popor, Lei 120.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. II, cuprinzând cuvântări apologetice, Lei 120.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. V, cuprinzând 53 cuvântări la postul mare, Lei 120.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. VI, cuprinzând predici la sărbătorile împărătești, Lei 120.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. VII, cuprinzând cuvântări la sărbătorile Maicii Domnului, Dumineci, etc., Lei 110.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. VIII, cuprinzând cuv. Liturgice, Lei 110.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. X, cuprinzând vieța și operele sfinților Părinți, Lei 90.

Seminte Evanghelice pentru Ogorul Domnului vol. XII, cuprinzând predici pentru fineretul școlar, Lei 90.

Ogorul Domnului, vol. XX, cuvântări pastorale, Lei 180.

Urmarea lui Iisus Hristos, Lei 35.

Un păstor model, Lei 100.

Primele zile ale creștinismului, Lei 180.

Tiparul și editura Tipografiei Diecezane Caransebeș